

Sygnatura akt VI Ka 1154/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **2 grudnia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywiół.

Protokolant Mateusz Pietuch

przy udziale oskarżyciela publicznego sierżanta sztabowego R. W.

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 r.

sprawy A. N. (1) syna J. i A. ur. (...) w Ś. obwinionego o wykroczenie z art. 90 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 24 sierpnia 2016 r. sygnatura akt VI W 398/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk w związku z art. 109§2 kpw i art. 636§1 kpk w związku z art. 119 kpw

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 1 w ten sposób, że wymierzoną obwinionemu karę grzywny obniża do kwoty 500 zł (pięćset złotych);
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł (pięćdziesiąt złotych) i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 50 zł (pięćdziesiąt złotych).

VI Ka 1154/16

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 24 sierpnia 2016r., sygn.akt VI W 398/16, został zaskarżony apelacją obrońcy obwinionego A. N. (1).

Sąd Okręgowy uznał za zasadny jedynie podniesiony w środku odwoławczym zarzut wymierzenia obwinionemu rażąco surowej grzywny, nie uwzględniającej sytuacji dochodowej i majątkowej A. N..

Pozostałe zarzuty oceniono natomiast jako całkowicie bezzasadne.

Zdumiewającym jest wręcz zarzut naruszenia art. 175 kpk w zw. z art. 20 § 3 kpw w sytuacji, gdy obwiniony sam korzystając z przysługującego mu uprawnienia zrezygnował ze złożenia wyjaśnień sygnalizując wprawdzie, że wyjaśnienia złoży później, ale ostatecznie nie wyraził takiej woli, a przed zamknięciem przewodu sądowego nie żądał jego uzupełnienia.

Nietrafnym jest zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpw poprzez oddalenie wniosku obwinionego o dopuszczenie dowodu z nagrania video z dnia 18 marca 2016r. - w sytuacji, gdy Sąd Rejonowy na rozprawie

postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2016r. ten wniosek dowodowy uwzględnił i odtworzył pliki z nagrań dostarczonych przez obwinionego /k- 48/.

Oddalenie wniosku o dołączenie akt innych postępowań toczących się z udziałem obwinionego było zasadne, gdyż teza dowodowa nie pozostawała w jakimkolwiek związku z przedmiotem niniejszego postępowania.

Chybione jest także upatrywanie przez apelującego obrazy art.77 kpw w fakcie uchylenia pytania nieistotnego dla sprawy, gdyż wywodzenie tezy o braku wiarygodności zeznań świadków na tej podstawie, że pokrzywdzony jest mechanikiem samochodowym i mógł realizować usługi zawodowe na rzecz świadków jest całkowicie nieprzekonujące.

Kwestionowane przez apelującego ustalenia faktyczne skutkujące uznaniem, że obwiniony zaparkował samochód w sposób utrudniający wjazd i wyjazd z posesji przy ul. (...) ma swoje oparcie nie tylko w relacjach świadków W., K. i B., ale i w obiektywnym materiale dowodowym, a mianowicie nagraniach z monitoringu. Wbrew wywodom skarżącego, wskazują one w sposób nie budzący wątpliwości, że usytuowanie samochodu obwinionego utrudnia wjazd i wjazd na posesję.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że przepis art. 90 kw penalizuje nie tylko zachowania polegające na tamowaniu ruchu, ale i te, które ruch ten po prostu utrudniają. Obwinionemu przypisano właśnie zachowanie polegające na utrudnianiu ruchu, co nie oznacza, że ustalono, iż na posesję przy ul. (...) i z tej posesji w ogóle nie można było przemieścić się samochodem, a jedynie, że było to utrudnione, czyli wymagało dodatkowych manewrów, zbędnych, gdyby samochód obwinionego był zaparkowany w sposób prawidłowy. Jak trafnie podniósł sąd meriti, konieczność wykonywania owych dodatkowych manewrów niezbędnych dla przejazdu wynika z nagrania znajdującego się w aktach sprawy.

Zasadnym było stwierdzenie przez sąd pierwszej instancji, że zachowanie A. N. nacechowane było umyślnością, a wręcz złośliwością i chęcią podsycania sąsiedzkiego konfliktu. Najdobitniej o takiej motywacji obwinionego świadczy brak jego reakcji na prośbę / i to nie sąsiada, ale funkcjonariusza policji/ o przeparkowanie pojazdu /co w tym momencie było jak najbardziej możliwe/ i szukanie na siłę powodów, dla których nie było to możliwe natychmiast, lecz dopiero po dłuższym okresie czasu.

W ocenie sądu odwoławczego sąd pierwszej instancji procedował w sposób prawidłowy, zgromadził pełny materiał dowodowy wystarczający do zweryfikowania zasadności postawionemu obwinionemu zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego materiału dowodowego jest wszechstronna, wnikliwa, logiczna, zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, czyli spełniająca wszystkie ustawowe wymogi art. 7 kpk, mającego odpowiednie zastosowanie w sprawach o wykroczenia. Stąd też poczynione w oparciu o taką ocenę ustalenia faktyczne objęte są prawną ochroną i nie mogą być skutecznie kwestionowane przez skarżącego.

Trafną pozostaje też ocena prawa zachowania przypisanego obwinionemu.

Jak to już zasygnalizowano, Sąd Okręgowy dostrzegł natomiast podstawę do obniżenia wymiaru kary grzywny, a to po uwzględnieniu rzeczywistej sytuacji majątkowej i dochodowej obwinionego na moment wyrokowania w sprawie. W ocenie sądu odwoławczego kara grzywny w kwocie 500 zł jest też adekwatna do wagi czynu, stopnia winy obwinionego oraz motywacji, która legła u podstaw jego działania.

Wymaga w tym miejscu podkreślenia, że sąd w żadnym razie nie jest związany stanowiskiem oskarżyciela w kwestii tak rodzaju, jak i wymiaru kary.

Konsekwencją niepodzielenia zasadniczych zarzutów apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego było obciążenie A. N. (1) wydatkami postępowania odwoławczego i opłatą od wymierzonej kary.